

Anna Manso

Amics monstruosos

Il·lustracions de Gabriel Salvadó

El meu món

Sí, sóc una nena, però no sóc tonta. Fa temps vaig descobrir que existeixen dos mons: el món «normal» i el «meu» món. Al món «normal», els pares i mares tenen cura de les nenes com jo i les acompanyen a l'escola; les renyen si no fan els deures, les pentinen i els fan dues cues encara que les nenes es queixin perquè tenen els cabells farcits de nusos i embulls; i preparen sopa de veritat, amb verdures, pollastre i

no sé quantes coses més, en lloc d'obrir un bric de caldo.

Al meu món, quan alguna nit la Jeni, la meva veïna, em fa de cangur, de seguida es queda fregida i sóc jo la que l'acotxo amb una manta perquè no agafi fred. Pobra, ella no en té cap culpa: estudia i treballa, treballa i estudia, i a la nit està morta de son. Després, quan arriben els pares, sóc jo la que m'encarrego de calcular els diners que li han de pagar. Ells sempre es despisten i si no fos per mi algunes vegades li pagarien de més, altres de menys i altres ni es recordarien de pagar-li.

És normal. Els meus pares són un milió de vegades més joves que els pares dels nens i nenes de la meua edat. Els falta pràctica per arribar a ser uns pares professionals i necessiten que algú els ajudi. Això de «pares professionals» m'ho he inventat jo i, quan els

ho dic es peten de riure i em donen la raó. I el mateix passa quan els renyo perquè fa dues setmanes que no mengem verdura o perquè no recorden que sóc la nena més tímida de l'univers.

Els creuen que un dia em llevaré i m'hauré curat. Tant de bo la timidesa fos com la pudor de peus. Si els peus et fan olor de formatge podrit pots posar-t'hi unes pólvores, o un desodorant, i la pudor se'n va; la timidesa, en canvi, no desapareix mai. O això és el jo creia fins que va passar el que va passar.

Tímida i poruga

La nit en què va començar tot la Jeni es va adormir al meu llit i jo vaig estirar-me al seu costat, incapaç d'aclucar els ulls. Em fa enveja la Jeni. S'adorm a qualsevol lloc per molt incòmode que sigui. A mi em costa. Quan alguna cosa em preocupa el meu cap s'assembla a un d'aquells programes de televisió en els quals la gent només parla i parla d'un sol tema. Jo faig el mateix. Dono voltes i més

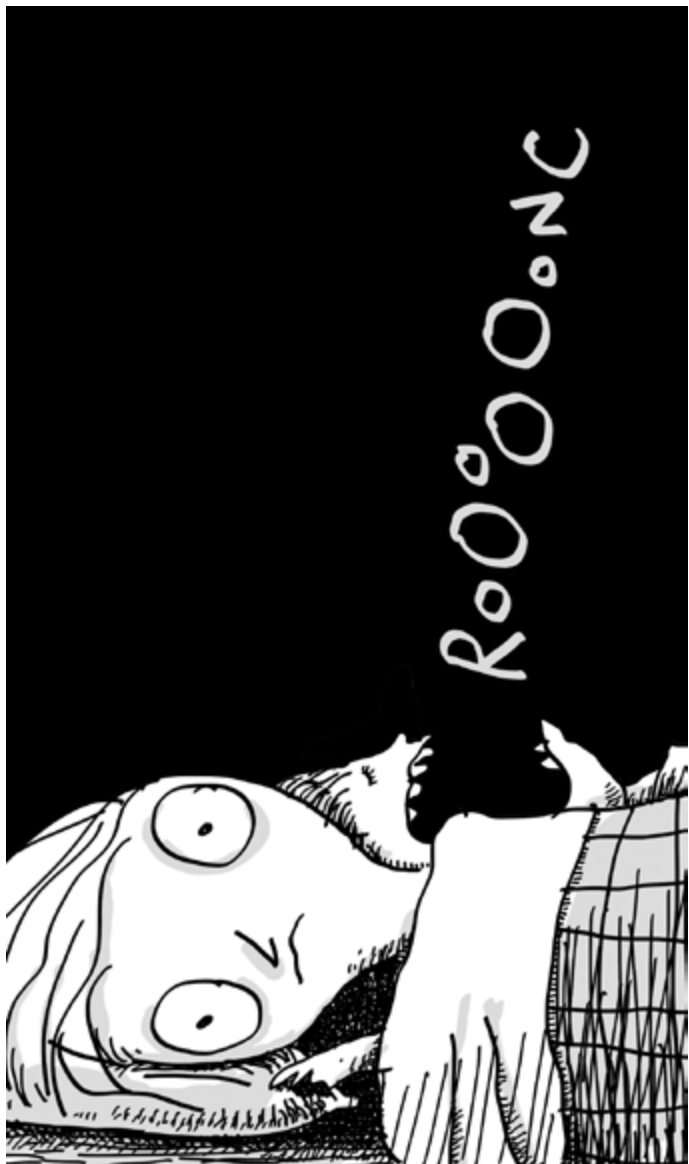
voltes i més voltes al que m'amoïna i si algú em pregunta en què penso, responc que en un circuit de Fórmula 1.

Aquella nit no podia deixar de pensar en la Bet i l'Aina, les dues nenes més pijes, tòtils i cregudes de la classe. Tot el curs que em prenien el pèl de mil maneres: ficant-se amb la roba barata que duc i que els pares em compren a les paradetes del mercat ambulat; rient-se de la meva tímida; o, com aquell dia, burlant-se de mi perquè sóc una cagada.

Sí. Perquè hi ha una cosa encara pitjor que ser tímida, i és ser tímida i poruga. La meva àvia diu que tenir vergonya és una forma especial de ser poruga, però jo no hi estic d'acord. Sóc tímida i, a sobre, em moro de por amb les històries de fantasmes i esperits. Quan la Bet i l'Aina ho van descobrir van

escampar arreu que jo era tan poruga que no havia vist mai una pel·lícula de terror. Va ser horrible. Tothom es va fer un fart de riure. Si jo hagués estat una nena poruga i prou, els hauria trencat els nassos o alguna cosa per l'estil; però la tímidesa em va deixar garratibada, incapaç de reaccionar.

Aquella nit, ajaguda al costat de la Jeni, vaig provar de pensar la manera de convertir-me en algú més valent que un ninja, que anés repartint cleques a tort i a dret, però no se'm va acudir res i vaig deixar-ho estar, esgotada. Però malgrat el cansament no podia dormir. La Jeni havia pescat un refredat històric i roncava com un exèrcit de tractors. Em vaig asseure al llit, endormiscada i trista. M'hauria agradat explicar-li a la Jeni el que em passava perquè m'aconsellés, però em va fer cosa despertar-la. I als pares tampoc els ho

podia explicar. Ells creuen que els problemes d'una nena de la meua edat són bajanades, com triar si vull portar faldilles o pantalons, o voler demanar pastís de xocolata per postres quan no toca.

Em vaig sentir petita, sola i trista com un nino de peluix petit, sol i trist oblidat en un racó. Em vaig concentrar i vaig desitjar amb totes les forces del meu pensament que algú m'ajudés. No va passar res. Bé, sí, vaig sentir un soroll al menjador. Em vaig aixecar per veure què hi passava amb el cor bategant a mil per hora i les cames tremolant. Em feia ràbia ser tan poruga, però no ho podia evitar.

Al menjador vaig descobrir que el soroll no era cosa de fantasmes. Només era un DVD que havia caigut d'una prestatgeria. Era una de les meves pel·lícules preferides. La Bet i

l'Aina l'haurien trobat infantil, perquè ho era, una ximpleria per a nenes petites com jo. La vaig desar al seu lloc i després vaig mirar cap al prestatge de dalt de tot, el de les pel·lícules prohibides, aquelles que els grans amaguen ben amunt perquè els nens no les puguem agafar (tot i que els pares són tan passerells que no se'ls acudeix que puc enfilar-me a una escala i agafar-les). Vaig pensar que allà dalt hi hauria una pel·lícula de por. Potser podria posar-la i mirar-la uns minuts, fer-hi un cop d'ull ràpid per veure com començava i vés a saber, fins i tot ser capaç de veure-la sencera.

Vaig enfilar-me a un tamboret i vaig buscar i buscar entre històries de guerra, de lluitadors de boxa, històries d'amor amb gent que es fa petons i marranades, fins que la vaig trobar: *Terror blau*.

La vaig agafar amb les mans tremoloses i quan vaig mirar la caràtula vaig sentir un calfred. Era espantosa, amb unes lletres blaves mig desfetes. Vaig estar a punt de fer-me enrere, i llavors vaig pensar que la Bet i l'Aina tenien raó: m'hauria de caure la cara de vergonya, a la meua edat i encara no havia vist ni una pel·lícula de por. No em venia gens de gust, però sabia que havia arribat el moment de deixar de ser una covarda.

Però no les tenia totes. Sentia un rau-rau estrany, com si sabés que allò acabaria malament i vaig provar de despertar la Jeni. Em vaig dir que a la Jeni li agradaria veure *Terror blau*, i que m'hi podria abraçar i espremer-li ben fort la mà, com si fos una taronja, en els pitjors moments. Però en realitat el que jo volia era que la Jeni em digués que ni parlar-ne, que no podia veure la pel·lícula perquè era

massa petita. El meu cap era una barreja de por i valentia, de ganes de deixar enrere la meva personalitat de nena poruga i de seguir sent la cagada de sempre.

Però la Jeni té un son molt profund i per molt que la vaig sacsejar i li vaig fer pessigolles als peus, no es va despertar. Així que vaig tornar al menjador tota sola, vaig ficar el disc a l'aparell reproductor i durant una hora i mitja vaig ser incapaç de fer altra cosa que clavar els ulls a la pantalla i passar molta, moltíssima por.

La pel·lícula es deia *Terror blau* perquè la protagonista, una nena lletja i més dolenta que el dimoni, tenia el poder de llançar un raig de color blau a través dels ulls. Quan la nena llançava el raig contra una persona, aquesta es tornava tan lletja i dolenta com ella. Al final, una científica descobria que el suc d'un cactus era l'únic remei per aturar

l'exèrcit de lletjos i dolents, els bombardejaven amb litres i litres de suc, i problema resolt. Dit així, l'argument no sembla gaire terrible, però quan la nena somreia mentre llançava el raig blau feia estremir. Paraula de gallina. De fet, no la vaig acabar de veure. Quan la científica i l'exèrcit de lletjos i dolents lluitaven entre ells no vaig poder més. Vaig voler apagar la tele. Però estava tan atabalada i aterrida que em vaig fer un embolic amb el comandament i en lloc d'apagar-la vaig apujar el volum, i encara em vaig atabalar més i vaig apujar-lo al màxim.

Els pares tenien connectats a la televisió uns altaveus ultrapotents i el so ho va envair tot. Era un soroll eixordador, terrible i fortíssim que em va bloquejar. Vaig tapar-me les orelles, encara més espantada. Però, és clar, allò no va resoldre res. Vaig arrossegar-me fins

al televisor amb els ulls tancats i tapant-me les orelles per no veure ni sentir res i vaig aconseguir apagar l'aparell tremolant. Just llavors, la Jeni, amb els ulls més tancats que oberts, va aparèixer al menjador.

–Què fas? Semblava que un avió hagués aterrat al menjador...

–Res, m'he equivocat amb el so... –vaig explicar-li, nerviosa.

La Jeni tenia tanta son que no em va preguntar res més. Totes dues ens vam arraulir al llit i jo em vaig jurar que no tornaria a veure una pel·lícula de terror en la vida. Malgrat els roncs que tornava a fer la Jeni, vaig aconseguir adormir-me, fins que, al cap de poca estona, una veu cavernosa va interrompre el meu son.

–Nena, tu, nena, sí, tu, desperta, ja sóc aquí.

Vaig obrir els ulls, mig ensonyada, i el que vaig veure em va despertar de cop. El propietari d'aquella veu greu era el gos més estrany que havia vist mai. Semblava viu i mort a la vegada. El seu cos estava arrugat i tou com un tomàquet podrit i desprenia una olor repugnant. Els seus ulls eren de color groc, i la pell, una barreja de marró fastigós i verd moc. El quisso tenia la cua feta parracs (més aviat semblava una broqueta de pollastre que una cua de gos) i somreia amb el seu morro espellifat. Quin fàstic! Llavors em va passar allò tan horrible que passa als malsons: vaig voler cridar i no em va sortir. Vaig amagar el cap sota els llençols i vaig suplicar en silenci, si us plau, que la visió desaparegués. La bèstia semblava tenir el poder de llegir el pensament, perquè va insistir:

–Au, maqueta, no penso tocar el dos. Fes el favor de sortir de sota els llençols i vine a jugar amb mi.

Vaig contestar amb un fil de veu:

–Vés-te'n. Em fas por...

–Ah, és això! No tinguis por. Sóc un gos zombi del tot inofensiu. I els meus amics diuen que sóc molt simpàtic.

Un gos zombi! Quan ho vaig sentir, se'm va electritzar l'ànima i, no sé com, vaig reunir prou coratge per cridar a tot drap:

–VÉS-TE'N!

El crit va ser majúscul, tant que fins i tot la Jeni va fer un bot i es va incorporar espantada.

–Què passa? –La pobra Jeni estava desorientada i no sabia si estava a casa meva o a la sala d'estudi de la biblioteca del barri.

–S'ha colat un gos! Un gos lleig i molt dolent –vaig cridar.

No vaig tenir valor per explicar-li la veritat. Era massa increïble. La Jeni va revisar el pis de dalt a baix, va escorcollar tots els armaris, va remirar per tots els racons i va ser capaç de trobar la sabatilla de gimnàstica que feia setmanes que havia desaparegut, però del gos, ni rastre. Al final es va rendir.

–Ho deus haver somiat –va deixar anar després de badallar, morta de son.

–Potser... –va ser l'únic que vaig respondre. Estava claríssim que la Jeni només era una cangur, no una caçadora de fantasmès.

Per sort els pares van arribar de seguida, i la Jeni se'n va anar badallant i assegurant que m'havia portat de meravella. Aquella nit vaig dormir al llit dels pares, i el gos zombi no va tornar a molestar-me.